

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Hjemløs

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1999, s. 129. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt03-shoot-idm139686921395616/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Hjemløs

den Alkibiades! Hvorsomhelst han kom, kunde han gjøre Alting med, henrive Athenere med sin Tale, drikke og ride med Thrakerne, være overdaadig med Perserne, spise sort Suppe med Spartanerne, seirede i alle Feltslag, betvang endog de uovervindelige Lakedæmoner i vældige Slag, fratog og gjengav de utaknemlige Athenere Herredømmet over Havet, blev yndet og tilbedet af Alle og rev Alle med sig! Hans Krigere vilde ikke tjene med Soldater, der vare blevne slagne! Endog de, som meest hadede og misundte ham, siger Plutarch, fandt i hans Selskab den behageligste Underholdning. Kong Agis's Kone var stolt af, at hun havde født Alkibiades et Barn ...

Det var da et underligt Fruentimmer, sagde Alfons.

Otto kunde i sit Hjerter ikke sige Nei; men i hans Beundring for Alkibiades var det ikke faldet ham ind at see Sagen fra den Side eller tænke sig den ind under den fulde Virkelighed, og den moderne, tørre Moral forstyrrede ham. Han svarede: Ja, det kan nok være; men hvor det dog er sørgeligt og tungt, at Han, der engang var landet i Piræos med Athens seirrige Flaade og var dragen op til Borgen, medens Folket grædende af Begeistring hilste ham og løftede Børnene op, for at de skulde see ham – Han, som havde ført det Eleusinske Tog forbi Fjenden, der i flere Aar under hans Fraværelse havde forstyrret den hellige Ceremoni, men nu ved hans blotte Navn ikke vovede at vise sig – at han, landflygtig og forladt skulde falde for Barbarernes natlige Forræderi, paa Anstiftelse af Lakedæmonerne, fordi, saalænge som han levede, haabede Athenerne. De dræbte ham i Afstand med Pile eller at have antændt Huset, og en stakkels Kvinde, der elskede ham, var den Eneste, der salvede hans døde Legeme og medgav det Obolen til at blive roet over Styx og indtræde i Skyggernes Land!

Hvor gammel blev han? spurgte Alfons.

Femogfyrretyve Aar. Det er dog en Trost. Hvorfor skulde han være bleven gammel!

– Endnu en Person var undertiden tilstede hos Otto, nemlig Sem. Sem hed i Virkeligheden slet ikke Sem, men Diderik Haundrup; Navnet var en Forkortelse af Seminarist, hvilken Stillung han indtog, før han besluttede sig til at studere og slap igjennem Artium med et Non. Fra det Øieblik han var bleven Student, betragtede

han enhver Student som en Broder eller Kammerat, talte bekjendt til Alle, besøgte Alle og faldt besværlig med sin haardnakkede Paa-staelijkheid, Lyst til at disputere om Ubetydeligheder og Citater af Balles Lærebog, Luthers lille Catechismus eller Badens latinske Grammatik. Dette opveiedes kun ufuldstændig af hans store Tjenstvillighed, som dog Nogle benyttede sig af indtil Misbrug. Var han tilstede en Aften i et Lag og man savnede Noget, saa gik han til Spekhøkeren og hentede Lys, Brød, Ost, til Urtekræmmeren og købte Citroner o. s. v., Altsammen formodenlig i den Tanke, at det ikke var Andet end godt Kammeratskab, og at Enhver vilde gjøre det Samme for ham, hvis det kom til Stykket og han kunde gjøre Gilde. Han kaldte Otto sit Bysbarn, fordi den Landsby, hvor han var bleven født og havde været Seminarist, laa to Mile fra Ottos Fødeby, havde derfor opsøgt ham og været ham besværlig med sin Trættekjerhed og forsonet ham med sin Godmodighed og Hjemstavns-Dialecten, ligesom Otto heller ikke havde undladt engang imellem at benytte sig af hans Tjenstvillighed. En Student, der havde seet Seminaristen sammen med Otto og Alfons, havde, i Betragtning af, at Alfons var meget mørkladen, kaldt dem Sem, Cham og Japhet, og det Kvistkammer, hvor Sem logerede, hed Noëh Ark.

De kom en Søndag Eftermiddag fra en Spadseretour hjem til Otto. Værelset var just ikke glumrende udstyret; men der var ikke et Støvgran paa Meubler eller Bøger. Paa Krogene i Vindueskarmen var ophængt friske Grønnekrandse, og i en Underkop var sat Violer i vaadt Sand; Gardinerne vare halvt nedtrukne for at holde Solstrålerne ude.

Sem fornåm Behageligheden og udtrykte sin Beundring paa den Maade: De har det jo i Grunden saa overdaadig som en Phæacer.

Hvorfor just som en Phæacer? spurgte Otto smilende.

Jo, for de soledede dem ret i Vellyst.

Tak skal De have Sem! Mange Tak baade for mig og Phæakerne? Hvor falder De ellers paa at sige det?

Jo! det har altid staaet grant for mit Sind; min Manucteur sagde, at det var et Slaraffenland, og saa faldt det mig ind, at de egenlig skulde hedde Fæasnerne. Og saadant et Navn kan man huske!

Det er et syndigt Ord, Sem! Men det kommer der ud af at bruge c istedetfor k, sagde Otto, og istedenfor at strides med ham fremtog